Administratīvā pārkāpuma lieta Nr.01943000100425

Lietvedības Nr.1A/25/1021/26

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2025.gada 30.septembrī

Rīgas pilsētas tiesa šādā sastāvā: tiesnese K.Kraveca,

Rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu /Nosaukums A/ (turpmāk – /Nosaukums A/) sūdzību par Valsts vides dienesta ģenerāldirektora /Persona A/ 2025.gada 17.marta lēmumu Nr.0194300100425-4.

Aprakstošā daļa

[1] 2025.gada 10.janvārī Valsts vides dienesta Lielrīgas reģionālā vides pārvaldes Atkritumu kontroles daļa Galvenais inspektors /Persona D/ uz iesnieguma pamata pieņēma lēmumu par administratīvā pārkāpuma procesa uzsākšanu Nr.0194300100425-1 par to, ka 2025.gada 7.janvārī konstatēts, ka /Nosaukums A/ patvaļīgi atveda un izkrāva valdījumā esošos medicīnas atkritumus, kuri ir bīstami un infekciozi, tam neparedzētā vietā – pie /Adrese / blakus brauktuvei, tādejādi neievērojot Atkritumu apsaimniekošanas likuma 4.panta pirmo daļu, otrās daļas 1., 4.punkta un 15.panta pirmās daļas prasības.

Papildus konstatēts, ka /Nosaukums A/ valdījumā esošos medicīnas atkritumus (atkritumu klase 180103 – atkritumi, kuru savākšanai un uzglabāšanai ir noteiktas īpašas prasības, lai novērstu infekciju izplatīšanos) nav nogādājis atkritumus apsaimniekotājam, kuram ir spēkā esoša atbilstoša atkritumu apsaimniekošanas atļauja, tādejādi neievēroti Atkritumu apsaimniekošanas likuma 17.panta pirmās daļas 3.punkta noteikumi, par ko atbildība paredzēta minētā likuma 43panta otrajā daļā.

Vienlaicīgi ar lēmumu par pie atbildības saucamo personu atzīta /Nosaukums A/.

[2] Ar Valsts vides dienesta Juridiskā departamenta Administratīvo pārkāpumu izskatīšanas daļas vadītājas /Persona C/ (turpmāk – Amatpersona) 2025.gada 7.februāra lēmumu Nr.01943000100425-3 (turpmāk – Amatpersonas lēmums) /Nosaukums A/ piemērots administratīvais sods – naudas sods 476 naudas soda vienību apmērā, kas atbilst 2380 EUR.

[3] Par Amatpersonas lēmumu /Nosaukums A/ (turpmāk – Iesniedzēja) iesniedza sūdzību augstākai amatpersonai.

[4] Ar Valsts vides dienesta ģenerāldirektora /Persona A/ (turpmāk – Iestāde) 2025.gada 17.marta lēmumu Nr.0194300100425-4 (turpmāk – Iestādes lēmums) amatpersonas lēmums atstāts negrozīts, bet /Nosaukums A/

sūdzība noraidīta.

Iestādes lēmums pamatots sekojoši:

[4.1] Iestāde secina, ka Iesniedzēja 2025.gada 7.janvārī, /Adrese / pusē izkrāvusi medicīnas atkritumus (atkritumu klases kods 180101, 180103 un 180104) 0,84 tonnu apmērā, tādejādi pārkāpjot Atkritumu apsaimniekošanas likuma 15.panta pirmo daļu.

Iesniedzēja tās valdījumā esošos atkritumus atvedusi uz /Nosaukums/, jo Iesniedzēja nav spējusi sarunāt atbilstošu atkritumu apsaimniekotāju, kas savāktu minētos atkritumus.

[4.2] Lietā nav pierādījumu Iesniedzējas apgalvojumam, ka Iesniedzēja atkritumus, tai skaitā, bīstamos atkritumus, būtu nodevusi /Nosaukums E/ vai pārkrāvusi tieši /Nosaukums E/ transportā. Lietas materiālos ir pierādījumi tam, ka atkritumi tika izkrauti uz ielas pie žoga. Turklāt Iesniedzēja bīstamos atkritumus izkrāvusi neatļautā vietā, kuru savākšanai un uzglabāšanai ir noteiktas īpašas prasības, lai novērstu un aizkavētu infekcijas izplatīšanos (atkritumi ar klases kodu 180103).

Iesniedzēja kļūdaini uzskata, ka ar atkritumu apsaimniekošanas atļaujas noteikto paredzētas vietas statusu var aizvietot ar aizbildinājumu, ka transportlīdzekļa vadītājs pieskatīs atvestos atkritumus. Turklāt Iesniedzējas transportlīdzekļa vadītājam /Persona B/ policijas amatpersonas paskaidroja, ka viņš nedrīkst turpināt atkritumu izkraušanu, pēc kā vīrietis devās prom. Līdz ar to secināms, ka Iesniedzējas darbinieks nav visu laiku uzraudzījis pretlikumīgi izkrautos atkritumus.

Iesniedzējas apgalvojumi liecina par tās klaji nihilistisko attieksmi pret vides aizsardzības prasībām un vēlmi izvairīties no administratīvās atbildības, bet nevis norādīt patiesus faktus.

[4.3] Nosakot administratīvā pārkāpuma soda apmēru, Iestāde ņēmusi vērā, ka Iesniedzēja atveda un izkrāva infekciozos atkritumus pie /Nosaukums/ žoga, kur atkritumiem varēja brīvi piekļūt jebkurai persona, tādejādi radot tūlītēju apdraudējumu videi, cilvēku dzīvībai un veselībai. Turklāt, veicot kraušanas darbības uz ielas, varēja notikt maisu plīšana un līdz ar to infekciozo atkritumu izbiršana uz ielas, kas norāda uz Iesniedzējas bezatbildīgo rīcību. Pārkāpums uzskatāms par būtisku pārkāpumu vides jomā.

Iesniedzējai bija zināms par prasību nodrošināt visa veida atkritumu izvešanu no Atļaujas teritorijas un to nodošanu atbilstošam atkritumu apsaimniekotājam, bet pēc nesekmīgas sazināšanās ar citiem atkritumu apsaimniekotājiem tik un tā veica atkritumu izkraušanu uz ielas.

[4.4] Iestāde nav konstatējusi Iesniedzējas atbildību mīkstinošus vai pastiprinošus apstākļus.

Iesniedzējas reputāciju negatīvi raksturo apstāklis, ka Iestāde ir vairākkārtīgi sodījusi Iesniedzēju par administratīviem pārkāpumiem vides jomā (2023.gada 15.maija lēmums Nr.01943000102723-4, 2023.gada 17.maija lēmums Nr.01943000102623-4, 2023.gada 23.oktobra lēmums Nr.01943000113123-4, 2023.gada 23.oktobra lēmums Nr.01943000113223- 4).

Lietā nav ziņu par Iesniedzējas slikto mantisko stāvokli. Saskaņā ar publiski pieejamo informāciju pret Iesniedzēju nav uzsākts maksātnespējas vai likvidācijas process, Iesniedzējas reģistrētais un apmaksātais pamatkapitāls ir 397 845 *euro*.

[5] Par Iestādes lēmumu Iesniedzēja iesniedza sūdzību tiesā, kurā, pamatojoties uz Atkritumu apsaimniekošanas likuma 43. panta otro daļu, Administratīvās atbildības likuma (turpmāk – AAL) 20.panta otro daļu, 183.-187.pantu, 227.panta pirmās daļas 4.punktu, lūdz tiesu grozīt Iesniedzējai piemēroto soda mēru.

Sūdzība pamatota ar šādiem apstākļiem:

[5.1] Iesniedzēja norāda, ka lietā nav ziņu par videi un /Nosaukums / nodarītiem zaudējumiem. Uzskata, ka sods Iesniedzējai noteikts, neņemot vērā notikušā pārkāpuma iemeslus, reālo notikuma gaitu un Iesniedzējas finansiālo stāvokli.

[5.2] Iesniedzēja pārstrādā medicīnas atkritumus saskaņā ar B kategorijas atļauju piesārņojošai darbībai Nr.RI11IB0128, /Adrese C/ (turpmāk – Atļauja).

2024.gada 5.decembrī Iestāde pieņēmusi prettiesisku lēmumu par Iesniedzējas iekārtas apturēšanu sakarā ar to, ka Iesniedzējas darbība esot radījusi tiešu apdraudējumu cilvēku veselībai un videi.

Lai gan Iesniedzējas darbība neatkarīgu, tehnisku iemeslu dēļ formāli pārkāpa Atļaujas nosacījumus, tā nekad nav radījusi tiešu apdraudējumu cilvēku veselībai vai videi. Ja tāds fakts tiešām būtu noticis, būtu saskatāmas noziedzīgu nodarījumu pazīmes.

[5.3] Ar Iestādes 2024.gada 20.decembra lēmumu Nr.7.3/CS/2182/2024 tika atteikts atjaunot iekārtas, kas darbojas, pamatojoties uz Iesniedzējai izdoto atļauju B kategorijas piesārņojošai darbībai Nr.RI11IB0128, /Adrese C/ (turpmāk – Objekts), darbību.

Iestādes prettiesiskie lēmumi par iekārtas apturēšanu Objektā un atteikums atjaunot tās darbību, lai gan bija pilnīgi skaidrs, ka Objektā vairs nav nekādu medicīnas atkritumu, radīja pārpratumus ar atkritumu pieņemšanu Objektā no /Nosaukums/ un 2025.gada 7.janvāra mēģinājumu tos atgriezt /Nosaukums/, t.i., bija tiešs iemesls atkritumu nogādāšanai atpakaļ uz /Nosaukums/.

[5.4] Neapstrīd, ka Iesniedzējas rīcība formāli neatbilda normatīvajam regulējumam, taču arī pašā Iestādes lēmumā atzīts, ka 2025.gada 7.janvārī, maisi ar atkritumiem , blakus /Nosaukums/ atradās neilgu laiku, tas ir, no plkst.10.02 līdz plkst.12.46.

Ņemot vērā, ka visu notikumu uzraudzīja gan /Nosaukums/ darbinieki, Jūrmalas pašvaldības policija un Iesniedzēja autovadītājs, nekāds apdraudējums cilvēku veselībai vai videi nemaz nevarēja tikt un netika radīts, tādēļ pārkāpums nav uzskatāms par būtisku pārkāpumu vides jomā. Uzskata, ka minētie apstākļi atbilstoši AAL 20.panta otrai daļai atzīstami par atbildību mīkstinošiem.

Pretēji Iestādes lēmumā norādītajam, bīstamie atkritumi netika izkrauti uz ielas. Lietā nav nekādu datu par to, ka medicīnas atkritumu pārvadāšanai tiek izmantoti lietoti maisi, kuri, veicot kraušanas darbus, var saplīst. Kā arī lietā nav nekādu ziņu par to, ka atkritumi ir bijuši infekciozi.

/Nosaukums/ nav infekcijas nodaļas, tādēļ atkritumi nekādā ziņā nevarēja radīt infekcijas izplatīšanās apdraudējumu.

Pie tam, lai pierādītu apdraudējuma esamību un hipotētisko kaitējumu nodarīšanu videi vai slimnīcai, Iestādei būtu bijis jāpierāda tādus faktus ar objektīviem pierādījumiem (konkrēto atkritumu apskates akti, analīzes, attiecīgo dienestu atzinumi, utt.). Šādu, objektīvu, pierādījumu trūkums apstiprina Iesniedzējas norādi, ka nevienam nekāds kaitējums netika nodarīts.

[5.5] Iestādes norāde uz Iesniedzējas pamatkapitāla apmēru, kura dēļ Iesniedzējas rīcībā ir jābūt vērtībām apmaksātā pamatkapitāla vērtībā ir absurds, jo apmaksātajam pamatkapitālam nav nekāda sakara ar jebkuras sabiedrības, tajā skaitā arī ar Iesniedzējas finansiālo stāvokli konkrētā brīdī.

Ņemot vērā, ka Iesniedzējai faktiski ir apturēta saimnieciskā darbība, Iesniedzējai nav nekādu ieņēmumu. Iesniedzējai jāturpina segt izmaksas, tajā skaitā, darba algas un sociālie maksājumi par darbiniekiem, kas nenorāda uz Iesniedzējas labo mantisko stāvokli.

Iesniedzēja uzskata, ka taipiemērotais sods 2380 EUR apmērā ir acīmredzami nesamērīgs.

[6] Ar Rīgas pilsētas tiesas 2025.gada 4.aprīļa lēmumu lietas izskatīšana noteikta rakstveida procesā 2025.gada 30.septembrī, nosakot nolēmuma pieejamības datumu 2025.gada 30.septembris, vienlaicīgi nosakot termiņu papildus paskaidrojumu iesniegšanai un pienākumu Iestādei sniegt atsauksmi līdz 2025.gada 16.septembrim, par ko lietas dalībniekiem paziņots 2025.gada 4.aprīlī.

[7] 2025.gada 16.septembrī tiesā saņemti Iestādes paskaidrojumi, kuros norādīts, ka 2025.gada 13.jūnijā Administratīvā rajona tiesa izskatīja Iesniedzējas sūdzību par pagaidu noregulējumu un to noraidīja, kas nozīmē, ka Iesniedzējas uzsāktais strīds par iekārtas darbības atjaunošanu neatjaunoja pat uz laiku iekārtas darbību un attiecīgi Iesniedzēja nebija un joprojām nav tiesīga nodarboties ar atkritumu apsaimniekošanu Atļaujas ievaros. Pie tam Atļauja nekad nav atļāvusi Iesniedzējai vest medicīnas atkritumus atpakaļ savam klientam un atstāt tos pie slimnīcas vārtiem.

Iesniedzēja nav norādījusi nevienu citu jaunu apstākli vai pierādījumu, kā dēļ Iestādes lēmums būtu atceļams. Iesniedzēja burtiski pārkopējusi sūdzību, kas tika iesniegta par Amatpersonas lēmumu.

Iestāde uzskata, ka Iesniedzējas sūdzība ir nepamatota un noraidāma, bet Iestādes lēmums ir atstājams negrozīts.

Motīvu daļa

[8] Tiesa, pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos materiālus, atzīst, ka Iestādes lēmums ir atstājams negrozīts, bet Iesniedzējas sūdzība ir noraidāma.

[9] Administratīvās atbildības likuma (turpmāk – AAL) 5.pants noteic, ka administratīvais pārkāpums ir personas prettiesiska, vainojama rīcība (darbība vai bezdarbība), par kuru likumā vai pašvaldību saistošajos noteikumos paredzēta administratīvā atbildība.

Saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma (turpmāk – AAL) 48.pantu, administratīvā pārkāpuma procesā tiesa (tiesnesis) kontrolē administratīvā pārkāpuma procesa ietvaros pieņemto nolēmumu tiesiskumu un pamatotību. Savukārt AAL 94.pants noteic, ka amatpersona, augstāka amatpersona un tiesa pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem administratīvā pārkāpuma lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Saskaņā ar AAL 178.pantu, administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana tiesā notiek sūdzībā vai protestā izteikto prasību apjomā un ietvaros, kurus nedrīkst pārsniegt, izņemot gadījumus, kad tiesai rodas šaubas par tās personas vainu, kura saucama pie atbildības, vai par atbildību pastiprinošiem apstākļiem.

[10] Tiesa secina, ka Iesniedzēja ir sodīta par to, kā to, ka 2025.gada 7.janvārī /Adrese / ielas pusē izkrāva medicīnas atkritumus (atkritumu klases kods 180101, 180103 un 180104) 0,84 tonnu apmērā, tādejādi pārkāpjot Atkritumu apsaimniekošanas likuma 17.panta pirmās daļas 3.punktu, par ko atbildība paredzēta Atkritumu apsaimniekošanas likuma 43.panta pirmajā daļā.

No sūdzības satura saprotams, ka Iesniedzēja pārsūdz Lēmumu daļā par noteiktā soda apmēru un lietas faktiskajiem apstākļiem. Iesniedzēja nepiekrīt uzliktam sodam, ka arī lēmums pieņemts, neņemot vērā notikušā pārkāpuma iemesls, reālo notikuma gaitu un /Nosaukums A/ finansiālo stāvokli.

[10] Izvērtējot konkrētās lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, lietā esošos pierādījumus to savstarpējā kopsakarā, tiesa secina, ka ar tiem kopumā ir pierādīts, ka Iesniedzēja veicot sprieduma [7] punktā norādītās darbības, neievēroja Atkritumu apsaimniekošanas likuma 17.panta pirmās daļas 3.punktā noteiktās prasības, par ko atbildība ir paredzēta Atkritumu apsaimniekošanas likuma 43.panta otrajā daļā.

Tiesa, pārbaudījusi Iestādes lēmuma motivāciju, atzīst, ka tā ir pareiza un pilnībā pietiekama.

Iestādes pieņemts likumīgi un pamatoti. Lēmums atbilst AAL noteikumiem, izdots ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus un materiālo tiesību normas, tādēļ tiesai nav pamata to atcelt.

Tiesa atzīst, ka Iestādes lēmumā pilnīgi un vispusīgi izvērtēti visi lietā esošie pierādījumi, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu atbilstoši Administratīvās atbildības likuma prasībām.

Tiesa secina, ka sūdzības Iesniedzēja nav norādījusi tādus argumentus un faktus, kuri nebūtu vērtēti Iestādes lēmumā.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi Iestādes lēmuma pamatojumu kopsakarā ar sūdzības Iesniedzējas sūdzībā ietvertiem argumentiem, tiesa atzīst, ka Iestādes lēmumā konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi.

[11] Tiesa pievienojas Iestādes lēmumā norādītajam, ka Administratīvās atbildības likuma 5.panta pirmā daļa noteic, ka administratīvais pārkāpums ir personas prettiesiska, vainojama rīcība (darbība vai bezdarbība), par kuru likumā vai pašvaldību saistošajos noteikumos paredzēta administratīvā atbildība. Tiesību zinātnē pastāv viennozīmīga izpratne, ka prettiesiska rīcība ir tāda rīcība, kas pārkāpj tiesību normās noteikto (*skat. Administratīvo pārkāpumu tiesības. Administratīvās atbildības likuma skaidrojumi. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2020, 103.lpp.*). Ņemot vērā minēto administratīvās lietas ievaros nav jāvērtē Iesniedzējas darbības motīvus un patieso nodomu.

[12] Par Atkritumu apsaimniekošanas likuma 43.panta otrajā daļā paredzēto pārkāpumu juridiskajai personai piemēro naudas sodu no 50 līdz 560 naudas soda vienībām. Iesniedzējam ar amatpersonas lēmumu iemērots administratīvais sods - 470 naudas soda vienības., kas atbilst 2380 EUR.

Tiesa secina, ka VVD amatpersona, pieņemot lēmumu par soda piemērošanu, ka arī augstāka amatpersona, izskatot Iesniedzējas sūdzību, ir izvērtējusi visus lietas apstākļus un lietas materiālos esošos pierādījumus, izdarītā pārkāpuma raksturu un būtību un noteikusi Iesniedzējam piemērojamo administratīvo sodu atbilstoši AAL 13., 16., 17., 19.panta nosacījumiei. Turklāt labums, ko sabiedrība iegūs ar ierobežojumu, kas izriet no minētā administratīvā soda piemērošanas Iesniedzējai, ir lielāks nekā iesniedzējas tiesību vai tiesisko interešu aizskārums.

[12.1] Atkritumu apsaimniekošanas likuma 4.panta pirmā daļa noteic, ka atkritumu apsaimniekošanu veic tā, lai neapdraudētu cilvēku dzīvību un veselību. Tas nozīmē, ka nav pieļaujamas pat tādas darbības, kas rada apdraudējumu.

Tiesa pievienojas Iestādes lēmumā norādītajam, ka Iesniedzējq kļūdaini uzskata, ka būtu jāsagaida negatīvas sekas, lai varētu konstatēt atkritumu apsaimniekošanas noteikumu pārkāpumu. Saskaņā ar Atkritumu apsaimniekošanas likuma 17.panta pirmās daļas 3.punktu bīstamo atkritumu valdītājs slēdz līgumu ar attiecīgo atkritumu apsaimniekotāju par bīstamo atkritumu apsaimniekošanu. Normatīvie akti neparedz izņēmumu, ka Iesniedzēja varētu vest atpakaļ saviem bijušajiem klientiem atkritumus ar paļāvību, ka bijušais klients vai kāda cita persona ātri noorganizēs atvesto atkritumu nodošanu atkritumu apsaimniekotājam. Šāda rīcība nevar būtu vērtējama ka atbildību mīkstinošs apstāklis.

Saskaņā ar Atkritumu apsaimniekošanas likuma 4.panta otrās daļas pirmo un ceturto punktu atkritumu apsaimniekošana nedrīkst negatīvi ietekmēt vidi, tai skaitā radīt apdraudējumu ūdeņiem, gaisam, augsnei, kā arī augiem un dzīvniekiem, kā arī piegružot vidi. Tā kā lietā ir pierādīts, ka Iesniedzējs ir apglabājis medicīnas atkritumus, tai skaitā bīstamos medicīnas atkritumus, Jūrmalas valstspilsētas teritorijā, Iesniedzēja ar savām darbībām ir apdraudējusi un negatīvi ietekmējusi vidi.

Medicīniskie atkritumi, īpaši no veselības aprūpes iestādēm, var saturēt patogēnus (baktērijas, vīrusus, sēnītes utt.), kas var izraisīt infekcijas slimību uzliesmojumus. Ja medicīniskie atkritumi tiek nepareizi iznīcināti, šie patogēni var izplatīties sabiedrībā, izraisot veselības krīzes, īpaši neaizsargātās iedzīvotāju grupās, piemēram, bērniem, vecāka gadagājuma cilvēkiem un tiem, kuriem ir novājināta imūnsistēmas. Attiecīgi palielinoties iespējai, ka sabiedrībā izplatās dažāda veida slimības dēļ neatbilstoši apsaimniekotiem medicīnas atkritumiem, var palielināties ar veselības aprūpi saistītie izdevumi valstī.

[12.2] Tiesa pievienojas Iestādes lēmumā norādītajam, ka apstāklis, ka /Nosaukums/ nav izdalīta speciāla infekcijas slimību nodaļa, nenozīmē, ka radītie medicīnas atkritumi nav bīstami apkārtējai videi un sabiedrībai. Medicīnas atkritumi no slimnīcām ir atzīstami par bīstamiem. Slimnīcas bieži iznīcina neizmantotos vai beigušos

derīguma termiņu medikamentus, tostarp antibiotikas, ķīmijterapijas zāles un injicējamās šķīdumus, kas var saturēt kaitīgus patogēnus vai veicināt antibiotiku rezistences rašanos, ja tos nepareizi pārvalda. Piesārņotas adatas, šļirces un ampulas, kā arī beigušies vai neizmantoti medikamenti tieši apdraud infekciju izplatīšanos, ja tie netiek atbilstoši apsaimniekoti saskaņā ar stingrām drošības normām. Turklāt nepareiza medicīnisko atkritumu apstrāde vai iznīcināšana var novest pie vides piesārņojuma, kas rada potenciālus riskus gan sabiedrības veselībai, gan videi. Tas vien, ka izskatāmajā gadījumā Iesniedzēja prettiesisko darbību rezultātā necieta vide, cilvēka veselība vai dzīvība, ir laimīga sagadīšanās, bet nevis likumsakarība. Izvērtējot lietas faktiskos apstākļus, tiesa piekrīt Iestādes vērtējumam, ka Iesniedzēja izdarītā pārkāpuma raksturs liecina, tas ir izdarīts sevišķi bīstamā veidā.

[12.3] Izvērtējot liets materiālus tiesa secina, ka Iestāde pamatoti izvērtēja /Nosaukums A/ reputāciju, tas ir apstākli, ka /Nosaukums A/ vairākkārt administratīvi spdīta par pārkāpumiem vides jomā (VVD 2023.gada 15.maija lēmums Nr.01943000102723-4, VVD 2023.gada 17.maija lēmums Nr.01943000102623-4, VVD 2023.gada 23.oktobra lēmums Nr.01943000113123-4, VVD 2023.gada 23.oktobra lēmums Nr.01943000113223-4).

Pie soda piemērošanas tika ņemts pārkāpuma raksturs, tas ir, ka /Nosaukums A/ nenogādāja un nenodeva bīstamos atkritumus ievērojamā apjomā – 0,840 tonnas – atkritumu apsaimniekotājam apsaimniekošanai, atvedot un izvietojot tos pie /Nosaukums / žoga tam neparedzētā vietā, kur atkritumiem varēja brīvi piekļūt jebkura persona, tādejādi radot apdraudējumu videi, cilvēku dzīvībai un veselībai. Tiesa secina, ka pārkāpums pamatoti uzskatāms par būtisku pārkāpumu vides jomā.

No lietas materiāliem izriet, ka /Nosaukums A/ ilgstoši nodarbojas ar atkritumu apsaimniekošanu un tai vajadzēja zināt normatīvo regulējumu un par prasību nodrošināt visa veida atkritumu izvešanu no /Adrese A/ un to nodošanu atbilstošam atkritumu apsaimniekotajam. Vērtējot Iesniedzējas argumentus, kas veicināja pārkāpuma izdarīšanu, tiesa secina, ka tie nevar attaisnot bīstamo atkritumu izkraušanai uz ielas pie /Nosaukums / žoga.

Vērtējot /Nosaukums A/ mantisko stāvokli, tiesa konstatē, ka lietā nav ziņu par sabiedrības sliktu mantisko stāvokli un saskaņā ar publiski pieejamo informāciju pret /Nosaukums A/ nav uzsākts maksātnespējas vai likvidācijas process. Tiesa secina, ka lietā nav iesniegti pierādījumi, ka /Nosaukums A/ nav iespējams samaksāt piemēroto naudas sodu.

[12.4] Ņemot vērā Iesniedzējas izdarītā pārkāpuma raksturu un izdarīšanas apstākļus, to ka Iesniedzēja nebija ievērojusi normatīvajos aktos noteiktās prasības un atkritumu bīstamību, izvērtējot Iesniedzējas reputāciju un mantisko stāvokli, tiesa secina, ka Iesniedzējai piemērotais administratīvais naudas sods - 470 naudas soda vienības, kas atbilst 2380 EUR, ir samērīgs un atbilstošs tiesiska mērķa sasniegšanai, proti, AAL 13.pantā noteiktajam administratīvā soda mērķim aizsargāt sabiedrisko kārtību, atjaunot taisnīgumu, sodīt administratīvo pārkāpumu izdarījušo personu par izdarīto pārkāpumu, kā arī atturēt administratīvo pārkāpumu izdarījušo personu un citas personas no turpmākas administratīvo pārkāpumu izdarīšanas.

[12.5] Tiesa nesaskata likumīgu pamatu samazināt Iesniedzējai piemēroto sodu. Tiesa uzskata, ka Iesniedzējas lūguma apmierināšana pie konkrētās lietas esošiem apstākļiem būtu pretrunā ar AAL 13.panta uzstādījumu, lai aizsargātu sabiedrisko kārtību, atjaunotu taisnīgumu, sodītu par izdarīto pārkāpumu, kā arī atturētu administratīvo pārkāpumu izdarījušo personu un citas personas no turpmākas administratīvo pārkāpumu izdarīšanas.

Ievērojot spriedumā konstatētos apstākļus kopsakarā ar lietas materiālos esošajiem pierādījumiem, tiesa nesaskata pamatu atcelt Iestādes lēmumu vai samazināt piemēroto sodu.

[13] Kā vairākkārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (skat., *piemēram, 61. punktu 1994. gada 19. aprīļa spriedumā „Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr. 6034/90*)). Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986. gada 13. oktobra lēmumu).

Ievērojot minēto, tiesa atsevišķi izvērtēja tikai tos argumentus, kuri, tiesas ieskatā, ir nozīmīgi no tiesību viedokļa un kas var ietekmēt tiesas spriedumu pēc būtības.

[14] Pamatojoties uz norādītajiem apsvērumiem, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais Iestādes lēmums administratīvā pārkāpuma lietā ir pamatots un tiesisks, tādējādi atstājams negrozīts, bet Iesniedzēja sūdzība nav pamatota un ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvās atbildības likuma 224.-228.pantu tiesa,

nosprieda

Atstāt negrozītu Valsts vides dienesta ģenerāldirektora /Persona A/ 2025.gada 17.marta lēmumu Nr.0194300100425-4, bet /Nosaukums A/sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no sprieduma paziņošanas dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas tiesā.

Tiesnese K.Kraveca